

působisti. St-l však ani netvrdil, že by byl o udělení takového příkazu nebo svolení úřadu k němu příslušného požádal. Úřad tedy rozhodl v souhlasu se zákonem, když při své právní subsumpci pokládá tento uplatňovaný st-lem fakt za nerozhodný, a jest stížnost v tomto bodu již z tohoto důvodu bezpodstatnou nehledíc ani k tomu, že z onoho faktu ani logicky by neplynula nemožnost st-lova pobytu v Bratislavě, když jeho dedukce opírá se jen o to, že nemohl si opatřit vhodného bytu soukromého, nikoliv však bytu vůbec.

Zejména nevrátil st-l v řízení správním, že nemohl si zjednat ani bytu v hotelu nebo v hostinci.

Pokud by stížnost, namítajíc v dalším svém bodu, že přednosta expositury pražské finanční prokuratury v Bratislavě st-li ohlášený jím návrat do Prahy schválil, prohlásiv »když chcete, tedy si jed'te«, snad chtěla dovozovati, že st-l vrátil se do Prahy se svolením úředního místa, jehož věc se dotýkala, a brojiti tak proti skutkovému předpokladu nař. rozhodnutí, podle něhož mu ono služební místo k tomu svolení nedalo, jest nehledíc ani k tomu, že by i ve výroku tom nebylo možno spatřovati projevu takového svolení, ani k otázce, zda možno přednostu expositury považovati za úřední místo k takové dispozici oprávněné, podle § 5 zák. o ss. nepřipustnou, neboť st-l námitky tohoto obsahu ve správním řízení nevznesl, připouštěje naopak ve svém rekursu k žal. úřadu, že onomu přednostovi pouze ohlásil, že odjíždí do Prahy, a tvrdě jen, že tento přednosta ničeho proti tomu nenamítal, čímž st-l sám jasně naznačoval, že postavil svého nadřízeného před hotový fakt, vyplývající z vlastního svobodného rozhodnutí st-lova.

Slušelo tudíž stížnost jakožto bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2014.

Živnostenské právo: K splnění povinnosti učebního pána podle § 100 živn. ř. nestačí, že učně vyzval k návštěvě pokračovací školy, nýbrž je třeba, aby bděl nad tím, zda učeň příkazu vyhověl, a aby zakročil, kdyby učeň neuposlechl.

(Nález ze dne 24. února 1923 č. 3084.)

Věc: Ferdinand S. v Č. L. proti zemské správě politické v Praze o přestupek § 100 živn. řádu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání st-le z trestního nálezu osp v Č. L. z —, kterým st-l byl uznán vinným přestupku § 100 ž. ř., spáchaného tím, že učedníka Rudolfa K., u něho zaměstnaného, nepřidržel k návštěvě živnostenské pokračovací školy, tak že tento v měsíci lednu zmeškal 20 vyučovacích hodin, a odsouzen k pokutě 200 K ev. k 4 dennímu vězení, poněvadž skutková podstata přestupku jest prokázána.

Stížnost nařiká rozhodnutí toto jednak pro vadnost řízení jednak pro nezákonnost.

Jako vadnost řízení vytýká stížnost, že se rozhodnutí zakládá na domnělém přiznání st-lově, že učedníka nepřidržel k návštěvě pokračovací školy, což je v rozporu se spisy, ježto st-l naopak ve správním řízení udal, že K-a často důrazně přidržel k návštěvě školy. Vadou jest rovněž, že nebyl proveden svědecký důkaz nabídnutý v odvolání o tom, že st-l K-a skutečně k návštěvě školy vybízel. V tomto porušení zásady o slyšení strany spočívá nezákonnost. Další nezákonností pak jest, že v rozhodnutí se zaměňuje zákonný projev »verhalten« s pojmem »anhalten«, kterým rozuměti jest trvalou opětovnou činnost, kdežto pojem »verhalten« znamená jen jediný příkaz učňovi, že i význam slova »anhalten« byl nesprávně vyložen, ježto zaměstnavatel nemá moci, učně k návštěvě školy donutiti, takže slovo to nemůže znamenati nic jiného, než »vyzvati — napomenouti«.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

K povinností pána učebního patří dle § 100 živn. ř., aby učedníka p ř i d r ž o v a l k předepsané zákonem návštěvě škol; má-li předpis zákona míti význam, jest vykládati pojem přidržovati v ten smysl, že tím jest rozuměti takové působení učebního pána na učedníka, aby tento fakticky školu navštěvoval; mylný jest tedy názor st-lův, že zákonu jest vyhověno, omezí-li se zaměstnavatel na pouhé vyzvání učedníka, aby školu navštěvoval, aniž by dále dběl nad tím, aby se tak skutečně stalo a aniž by zakročil, neuposlechneli učedník.

K povinností učedníka náleží poslušnost k učebnímu pánovi; nezletilý učedník podléhá otcovské kázni jeho a přísluší tedy v tomto směru učebnímu pánovi všechny donucovací prostředky jako otci proti neposlušnému synovi, nechce-li učedník povinností této se podrobiti. Dle skutkového zjištění nechodil Rudolf K. od začátku října 1921 do konce ledna 1922 do živnostenské pokračovací školy a zmeškal 20 hodin nehledě k zmeškaným hodinám dřívějším.

St-l byl jako učební pán již 1. listopadu 1921 správou školy upomínán a dvakráte a to 4. prosince a 28. prosince 1921 u živnostenského úřadu udán a trestán pro neposílání K-a do školy, aniž — jak z výpovědi jeho jest patrné — vůči nedbalému učni svých práv použil.

Z tohoto skutkového zjištění plyne, že st-l se nepříčinil o přidržování učně k návštěvě školy a nepoužil zákonných prostředků k tomu účelu mu poskytnutých. Právem proto konstatuje nař. rozhodnutí, že úřad i dle přiznání t. j. dle údajů st-lových zjistil, že st-l nepřidržel učně k návštěvě školy, a není proto důvodná námitka, že o doznání st-lovo nebylo lze nař. rozhodnutí opřít. Následkem toho ovšem není vadou řízení, že nebyli slyšeni svědci, kteří měli prokázati správnost tvrzení st-lova.

Nedůvodnou jest též výtku, týkající se domnělého rozdílu významu slov »anhalten« a »verhalten«. Jedno jako druhé vyznačuje onen způsob působení na učně, jak svrchu byl charakterisován a jenž není vyčerpán pouhým vybídnutím učně bez další péče o to, zda mu bylo vyhověno čili nic